

XXIII NIEDZIELA ZWYKŁA – 4 WRZEŚNIA 2016

APOSTOLSTWO – FUNKCJA PROROCKA

PIEŚŃ NA WEJŚCIE: „Idźcie na cały świat”

WPROWADZENIE DO MSZY ŚWIĘTEJ

Prorok to ktoś, kto głosi słowo Boże i żyje według niego. Staje się tym samym znakiem, który przypomina innym o Bogu. W pierwszą wrześniową i powakacyjną niedzielę gromadzimy się na Eucharystii i chcemy kontynuować rozważania na temat chrztu świętego. Dziś koncentrujemy się na naszej jedności z Chrystusem – Prorokiem. Przez chrzest stajemy się zdolni do tego, by przez świadectwo chrześcijańskiego życia oraz głoszenie Chrystusa za pomocą słowa, brać odpowiedzialność za zbawienie drugiego człowieka. Bycie ochrzczonym oznacza bycie posłanym z Dobrą Nowiną do innych.

AKT POKUTY

Zdajemy sobie sprawę, że nasze życie nie zawsze jest czytelnym świadectwem naszej przynależności do Chrystusa. Na znak pokuty zostaniemy za chwilę pokropieni wodą, która obmywa nas z grzechów powszednich i przypomina o zadaniach, wynikających z przyjętego chrztu.

ASPERSJA

ŚPIEW: „Com przyrzekł Bogu”

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

I CZYTANIE (Mdr 9,13 -18)

Mądrość to dar od Boga, dzięki któremu wiemy, jak żyć i co czynić, aby się Jemu podobać.

PSALM 90

II CZYTANIE (Flm 9b-10.12-17)

Fragment Listu do Filemona przypomina, że uczeń Chrystusa zawsze ma serce gotowe do przebaczenia. To jedno z najbardziej czytelnych świadectw zjednoczenia z Mistrzem.

EWANGELIA (Łk 14,25-33)

Być prorokiem to stawiać Boga na pierwszym miejscu, nawet wbrew temu, czego oczekują nasi najbliżsi.

HOMILIA

WYZNANIE WIARY – ŚPIEWANE

MODLITWA WIERNYCH

Z wielką wiarą i ufnością przedstawmy Bogu nasze prośby i błagania:

1. Módlmy się za Ojca Świętego Franciszka, wszystkich biskupów i kapłanów, aby nieustannie słowem i przede wszystkim własnym życiem pokazywali, co znaczy być uczniem Chrystusa. *Ciebie prosimy...*
2. Módlmy się, aby wszyscy ludzie na całej ziemi okazywali sobie nawzajem miłość i szacunek. *Ciebie prosimy...*
3. Módlmy się za ludzi ubogich, aby chrześcijanie żyjący obok nich potrafili ich zauważyć i przyszedli im z braterską pomocą. *Ciebie prosimy...*
4. Módlmy się za wszystkich chorych i cierpiących, aby w swoim dźwiganie krzyża potrafili być blisko Jezusa. *Ciebie prosimy...*
5. Módlmy się za naszych bliskich zmarłych, aby mogli wejść do Nieba po wieczną nagrodę. *Ciebie prosimy...*
6. Módlmy się za nas, abyśmy codziennie potrafili wypełniać nasze zobowiązanie do dawania świadectwa przynależności do Chrystusa. *Ciebie prosimy...*

Wszechmogący i wieczny Boże, nasz Ojczy, prosimy Ciebie, wysłuchaj nasze prośby. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

PROCESJA Z DARAMI

Do ołtarza przynosimy chleb, wino i wodę – dary Boże, potrzebne do sprawowania Eucharystii. To one nas umocnią, abyśmy codziennie

pamiętali o tym, że jesteśmy chrześcijanami i potwierdzali to konkretnymi czynami miłości.

PIEŚŃ NA PRZYGOTOWANIE DARÓW: „Jeden chleb”

PIEŚŃ NA KOMUNIE: „O Panie, Ty nam dajesz”

PIEŚŃ NA UWIELBIENIE: „Głoś imię Pana”

MODLITWA JUBILEUSZOWA

SŁOWO NA ROZESŁANIE

Za chwilę usłyszymy słowa rozesłania: „Idźcie...”. Idźcie, aby dawać świadectwo, aby innym – słowem i przykładem życia – głosić Dobrą Nowinę o zbawieniu. Będzie nam z pewnością towarzyszyć Boże błogosławieństwo.

PIEŚŃ NA WYJŚCIE: „Błogosław, Panie, nas”

APOSTOLSTWO – FUNKCJA PROROCKA WRZESIEN

W liturgii chrzcielnej pierwszym z trzech tak zwanych gestów wyjaśniających, które następują po udzieleniu chrztu świętego, jest namaszczenie olejem krzyżma. W czasie tego obrzędu szafarz sakramentu mówi: „[Bóg wszechmogący] namaszcza ciebie krzyżmem zbawienia, abyś włączony do ludu Bożego, wytrwał w jedności z Chrystusem Kapłanem, Prorokiem i Królem na życie wieczne”. Namaszczenie olejem świętym dotyczy więc trzech wymiarów zjednoczenia z Chrystusem przez chrzest, z Jego kapłaństwem, funkcją prorocką i królowaniem.

Czym jest apostołstwo ochrzczonych i w jakim sensie chrzest jednoczy z Chrystusem Prorokiem?

Namaszczenie olejem krzyżma w czasie chrztu świętego oznacza jednoczenie się osoby ochrzczonej z Chrystusem, który został posłany przez Ojca dla głoszenia Dobrej Nowiny. Jezus nazywany jest prorokiem, ponieważ głosił słowo Boże. Nie można jednak pomylić chrześcijańskiego znaczenia proroctwa z tym, co wynika z potocznych przekonań czy myślenia magicznego. Prorok to nie jest ten, który wróży i odczytuje w ten sposób przyszłość już ustaloną przez los. Chociaż Bóg zna przyszłość świata, wierzymy, że każdy człowiek jest wolny i może kształtować własne życie. Człowiek nie ma wpływu na wiele spraw, ale decyduje o tym, do kogo należy jego serce i jakim chce być człowiekiem. Prorok więc to ten, który ma bardzo bliską więź z Bogiem i dlatego potrafi dobrze poznać, co jest dobre, a co złe, co przyniesie w przyszłości dobre owoce, a co może spowodować złe konsekwencje. Stara się żyć według tego rozeznania i wzywa innych do nieustannego nawrócenia.

Prorok patrzy w przyszłość, ale wie, że zależy ona nie tylko od Boga, ale także w dużej mierze od człowieka. Bóg zwyciężył zło, ale człowiek może w wolności wybrać, czy chce z tego zwycięstwa korzystać we własnym życiu i wraz z Chrystusem to zło w sobie i świecie pokonywać. Prorok zanim więc oceni przyszłość, patrzy w teraźniejszość i pyta, w jakim stopniu to, co dzieje się teraz, jest zgodne z tym, czego naucza Chrystus.

Jezus jest prorokiem, bo Jego serce jest zawsze blisko Ojca, który jest w niebie. Jezus wsłuchuje się nieustannie w Jego wolę i wypełnia ją. Człowiek ochrzczony patrzy więc na świat oczami Chrystusa i w ten sposób widzi go w nowym świetle. To, co złe, nie ma już ostatniego słowa. Pokłada natomiast nadzieję w Tym, który zło zwyciężył. Każdy ochrzczony jest więc prorokiem Boga na wzór Chrystusa, który głosił Dobrą Nowinę zgodnie z Jego wolą.

Chociaż do apostołstwa Jezus wybrał w sposób szczególny dwunastu swoich uczniów i ich następców, to jednak, jak przypomina papież Franciszek, „we wszystkich ochrzczonych, od pierwszego do ostatniego, działa uświęcająca moc Ducha, pobudzająca do ewangelizowania (EG 119). W ten sposób papież przypomina, że chrzest nie jest tylko po to, aby człowiek zadbał o własne zbawienie, ale także o innych. Apostołstwo jest wezwaniem każdego wierzącego do głoszenia słowa.

W adhortacji *Evangelii gaudium* papież Franciszek tłumaczy: „popatrzmy na pierwszych uczniów, którzy natychmiast po doświadczeniu spojrzenia Jezusa szli głosić Go pełni radości: «Znaleźliśmy Mesjasza» (J 1,41). Samarytanka, tuż po zakończeniu swego dialogu z Jezusem, stała się misjonarką, i wielu Samarytan uwierzyło w Jezusa «dzięki słowu kobiety» (J 4,39). Również św. Paweł po swoim spotkaniu z Jezusem Chrystusem «zaraz zaczął głosić w synagogach, że Jezus jest Synem Bożym» (Dz 9,20). A my na co czekamy?».

Dlatego papież stwierdza: „Każdy ochrzczony, niezależnie od swojej funkcji w Kościele i stopnia wykształcenia w wierze, jest aktywnym podmiotem ewangelizacji i czymś niestosownym byłoby myślenie o schemacie ewangelizacji prowadzonej przez wykwalifikowanych pracowników, podczas gdy reszta wiernego ludu byłaby tylko odbiorcą ich działań. Nowa ewangelizacja powinna pociągać za sobą nowy protagonizm każdego z ochrzczonych. To przekonanie przybiera formę apelu skierowanego do każdego chrześcijanina, by nikt nie wyrzekł się swojego udziału w ewangelizacji” (por. EG, 120).

Ktoś słusznie zada pytanie, jaka więc jest różnica między głoszeniem Ewangelii przez duchownych, a co powinni robić wszyscy ochrzczeni? Czy każdy powinien głosić kazania lub zostać katechetą?

Katechizm Kościoła katolickiego wyjaśnia, że w przypadku świeckich „ta ewangelizacja (...) nabiera swoistego charakteru i szczególnej skuteczności przez to, że dokonuje się w zwykłych warunkach właściwych światu”. Papież Paweł VI dodaje, że apostołstwo świeckich nie polega jednak tylko na dawaniu świadectwa życiem, czyli dobrym przykładem i promieniującą wiarą. Prawdziwy apostoł szuka okazji głoszenia Chrystusa za pomocą słowa. To świadectwo życia i słowo skierowane powinno być do niewierzących, ale także do wierzących, którzy potrzebują umocnienia (por. KKK 900 i 905).

Konkretną metodę apostołstwa za pomocą słowa podpowiada papież Franciszek. W *Evangelii gaudium* czytamy: „Pierwszym krokiem jest dialog osobisty, w którym druga osoba się wypowiada i dzieli swoimi radościami, nadziejami, troską o najbliższych i tyłoma innymi sprawami leżącymi jej na sercu. Dopiero po takiej rozmowie możliwe jest przedstawienie słowa, w formie lektury jakiegoś fragmentu Pisma Świętego lub opowiadania, ale zawsze przypominając fundamentalne przesłanie: o osobistej miłości Boga, który stał się człowiekiem, wydał samego siebie za nas, i jako żyjący ofiaruje swoje zbawienie i swoją przyjaźń. Jest to orędzie, którym dzielimy się w postawie pokornej, dając świadectwo jako ludzie, którzy zawsze potrafią się uczyć, ze świadomością, iż orędzie to jest tak bogate i tak głębokie, że zawsze nas przerasta. Czasem to przesłanie wyraża się w formie bardziej bezpośredniej, innym razem przez osobiste świadectwo, opowiadanie, gest albo w formie, jaką Duch Święty może podsunąć w konkretnych okolicznościach. Jeśli wydaje się to roztropne i jeśli sprzyjają temu warunki, byłoby dobrze, aby to spotkanie braterskie i misyjne zakończyć krótką modlitwą, nawiązującą do trosk, jakie owa osoba wyraziła. W ten sposób poczuje ona wyraźniej, że została wysłuchana i zrozumiana, że jej sytuacja została złożona w ręce Boga, i przyzna, że Słowo Boże przemawia rzeczywiście do jej egzystencji” (EG 128).

Siłą prorockiej mowy człowieka ochrzczonego nie jest przede wszystkim umiejętność przekonywania innych, ale moc płynąca ze zjednoczenia z Chrystusem. Dlatego *Katechizm Kościoła katolickiego* podkreśla, że Eucharystia „jest jakby duszą całego apostołstwa” (KKK 2044).

APOSTOLSTWO – FUNKCJA PROROCKA WRZESIEN

Kiedy kapłan po chrzcie namaszczał twoją głowę krzyżmem świętym, wypowiadał słowa o tym, że zostałeś włączony do ludu Bożego i masz wytrwać w jedności z Chrystusem – Prorokiem. W jaki sposób możesz realizować w swoim życiu charyzmat prorocstwa? Mówiąc o prorokach i prorokowaniu, myślimy najczęściej o tych dziwnych osobistościach, które, prowadząc ekscentryczny tryb życia, miały zdolność przewidywania przyszłości. Jednak nie o taki rodzaj prorocstwa tutaj chodzi.

W pierwszym czytaniu autor Księgi Mądrości pyta: Któż z ludzi rozezna zamysł Boży albo któż pojmie wolę Pana? Słowo „prorok” pochodzi z greki i można je przetłumaczyć jako: „mówiący zamiast”. Prorocy byli nazywani „ustami Pana Boga”, ponieważ przemawiali w Jego imieniu. To byli ci, którzy rozeznali zamysł Boży i pojęli wolę Pana. Co więcej, tym rozeznaniem dzielili się z innymi, za co zwykle spotykały ich prześladowania. Nikt nie lubi, kiedy wytyka mu się błędy, nakazuje, co ma robić, i to w dodatku powołując się na najwyższy autorytet samego Boga.

Mieszkamy w kraju, w którym zdecydowana większość społeczeństwa deklaruje się jako katolicy. Żyjemy więc z założeniem, że większość z nas patrzy na życie z wiarą. A jak jest naprawdę? Na Mszę Świętą niedzielą uczęszcza regularnie 80% mieszkańców polskiej wsi, 40% mieszkańców małych miasteczek i 20% mieszkańców wielkich aglomeracji miejskich. A ilu z tych uczęszczających na Mszę Świętą żyje radykalnie Ewangelią, wypełnia każdego dnia przykazanie miłości Boga i bliźniego? Trudno powiedzieć, ale przypuszczam, że ta grupa nie przekroczy kilku procent. Ci, którzy odkryli w swoim życiu obecność Chrystusa i nawrócili się, są wezwani do ewangelizacji, czyli dawania świadectwa wiary. W tym najpełniej realizuje się charyzmat prorocstwa udzielony na chrzcie świętym. Znane nam są wielkie akcje ewangelizacyjne, koncerty, przedstawienia, ewangelizacje uliczne nawołujące do wiary w Chrystusa. Nie jest to jednak jedyne i najważniejsze pole ewangelizacji. W pierwotnym Kościele, kiedy wiara w Chrystusa w państwie rzymskim była zakazana i karana śmiercią,

chrześcijanie ewangelizowali osobiście i dyskretnie. Nic tak nie nakłania do wiary jak spotkanie i rozmowa z człowiekiem prawdziwie wierzącym. Ewangelizacja nie ma być przekonywaniem i spieraniem się na temat tego, czy Pan Bóg istnieje, czy Kościół ma rację albo jak naprawić zło tego świata. Ewangelizacja powinna być dzieleniem się swoim doświadczeniem wiary.

Jubileusz Chrztu Polski to dobry czas, żeby spojrzeć na historię swojego życia oczami wiary i dostrzec w niej Boże prowadzenie. Jeśli uda ci się je zobaczyć, to znak, że jesteś gotowy do ewangelizowania, czyli bycia prorokiem. Pan Bóg z pewnością postawi na drodze twojego życia osoby, którym będziesz mógł opowiedzieć o swoim doświadczeniu wiary, a następnie pomóc otworzyć się na obecność Boga w ich życiu.

APOSTOLSTWO – FUNKCJA PROROCKA WRZESIEŃ

- Chrzest czyni nas apostołami i prorokami Jezusa.
- Kim jest prorok? Podkreślamy, że prorok ogłasza wolę Bożą. Wola Boża to wypełnianie przykazań. Gdy spełniam przykazania jestem prorokiem Jezusa – w domu, w rodzinie, w szkole. Jak to mogę zrobić? Prosimy dzieci o pomysły.
- Kim jest apostoł? Podkreślamy, że apostoł głosi Ewangelię i świadczy o niej. Rozmowa na temat: Moje apostołstwo w moim środowisku.
- Działalność misyjna Kościoła wynika z chrztu. Misje, czyli głoszenie innym Ewangelii, mają swoje źródło w chrzcie. Można przeczytać świadectwo misjonarza, rozpropagować czasopisma misyjne dla dzieci, zachęcić do adopcji dziecka z terenów misyjnych, do adopcji misjonarza czy seminarzysty misyjnego. Zachęta do udziału w akcji pomocy misjom, np.: „Puszka dla maluszka” (kontakt ss. Klawerianki – Poznań-Łazarz lub Fundacja Redemptoris Missio – Poznań, ul. Grunwaldzka 86, oblackie czasopismo „Misyjne Drogi”, Akademickie Koło Misjologiczne UAM w Poznaniu i wiele innych).
- Na mocy chrztu jestem misjonarzem/misjonarką Jezusa, nawet jeśli nie wyjadę do dalekich krajów.
- Zachęta do wspólnej rodzinnej modlitwy za misjonarzy i o nowe powołania misyjne.
- A może z naszej lub pobliskiej wspólnoty parafialnej pochodzi misjonarz czy misjonarka? Zadanie: zredagujemy list do misjonarza.